Gymnazistka z Rájce-Jestřebí studuje ve Francii

Ano, je to tak. Francie se stala mým novým domovem na tři měsíce, od září do prosince, v rámci projektu Comenius - Individuální mobilita.

Silvie Vávrová (uprostřed) a její francouzské spolužačky.

Nemusím nic hradit, cestu ani studium, a ještě dostávám měsíční kapesné. Každý u nás na škole si to může zkusit, nabídka je otevřena všem, kteří k tomu mají předpoklady. Studovat lze v zemi, kde má naše škola Comenius partnerství – kromě Francie je to Švédsko, Finsko, Nizozemí nebo Litva. Já jsem v Pau, na samém jihu Francie, v Aquitánii. Téměř odevšud je výhled na vysoké Pyreneje a vše má onu atmosféru jižních zemí.

Minulý rok jsem se připravovala, zajišťovala doklady a dokumenty, dělala spoustu papírování, abych sem vůbec mohla jet. Cesta letadlem neproběhla bez problémů, ale všechny útrapy stojí za tu možnost studovat ve Francii.

Hostitelská rodina mě přijala velice dobře, mají své vlastní čtyři dcery, tak jim nějaká dívenka navíc nevadí. Jsou velice přátelští, se svojí korespondentkou jsem se skamarádila hodně rychle. Vážím si toho, že ubytování i jídlo mi poskytují bez nároku na jakoukoli odměnu.

Před nástupem do školy jsem měla dva dny volna, tak jsem se vydala s místními na obhlídku města. Je veliké, má vlastní letiště a je tu velmi mnoho obchodů. Také tu je kolem spousta historie - na místním zámku se narodil Jindřich IV., pozdější francouzský král. Nebo je odtud Louis Barthou, premiér před 1. světovou válkou, zavražděn v Marseille nedlouho po Ferdinandu d'Este. Jméno Louis Barthou nese i gymnázium, do kterého chodím.

Po prvním příchodu do školy mě do očí udeřil podstatný rozdíl: je mnohem větší. Opravdu obrovská. Zatímco na našem gymnáziu je asi 200 studentů, tady je stejný počet profesorů a žáků pak něco okolo 2000. Třídy jsou rozděleny podle tří hlavních zaměření: literární, vědecké a socioekonomické. Každá má svůj vlastní rozvrh a třídy nemají kmenovou učebnu, pořád se střídají. Rozvrh je úplně jiný, velice připomíná vysokou školu. Možnost vyučování je od 8-19 hodin, přičemž každý to má poskládané podle svých preferencí. Například já začínám na 9, jen ve středu každý lichý týden začínám na 8 hodin. Končím každý den jinak. Zatímco každou středu celá škola končí ve 12 hodin, například v pátek je to až v 18 hodin.

Nejhorší zjištění pro mne bylo to, že mám vyučování i v sobotu dopoledne. To nemá každá třída, ale většinou na každého v této škole čeká sobotní vyučování aspoň na jeden rok.

Školní jídelna je také úplně jiná. Na jídlo je čas dvě hodiny (u nás 30 minut) a francouzské jídlo se skládá z předkrmu, většinou salát, hlavního chodu a dezertu. Ke všemu se pije voda, učitelé víno. A porce jsou o dost menší, nelze si přidat. Velcí jedlíci mají smůlu.

Ale jinak se mi tu velice líbí, jen si musím zvykat na neustálou francouzštinu. V té vlastně žiji, ve škole i v rodině a s novými přáteli.

Mnoho pozdravů do České republiky!

Silvie Vávrová,
studentka Gymnázia Rájec-Jestřebí
Foto: archiv Silvie Vávrové